

WYPOWIEDZI STOLICY APOSTOLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 1957 r. Ojciec św. Pius XII wygłosił przemówienie do uczestników trzeciego kongresu Włoskiego Stowarzyszenia Rady Wspólnoty Europejskiej.

W zebranych Papież widzi reprezentantów ruchu dążącego do stworzenia europejskiej jedności ponadnarodowej. Wysiłki ich i sama idea tej wspólnoty są szczególnie drogie ojcowskiemu sercu Papieża. Dlatego uznaje on wartość osiągnięć zwolenników europejskiej wspólnoty, które staną się podstawą do dalszego szukania fundamentu trwałej współpracy pomiędzy narodami. Osiągnięcia te winny przyczynić się do stworzenia rozumnej organizacji nowej Europy. AAS, 50 (1958) 31—3.

*

Dnia 9 grudnia 1957 r. Papież Pius XII wygłosił przemówienie do uczestników drugiego zjazdu przedstawicieli zgromadzeń zakonnych, na temat doskonałości chrześcijańskiej. Papież zastrzegł się, że nie będzie powtarzał ogólnie znanych zasad doskonałości zawartych w konstytucjach apostolskich *Provida Mater*, *Sponsa Christi*, *Sedes Sapientiae* i *Salutaris atque*. Pragnie omówić tylko pewne, zagadnienia, a zwłaszcza podkreślić niektóre aspekty doskonałości jako takiej oraz zastanowić się nad środkami, które do jej osiągnięcia prowadzą. Ojciec św. stwierdził, że w duszy chrześcijanina istnieje ciągła i stała dążność do udoskonalania się. Dążność ta skłania go do miłowania Boga, służenia Mu oraz do poświęcenia się służbie człowiekowi. „Doskonałość całej wolnej działalności wszystkich stworzeń rozumnych — powiedział Papież — polega na dobrowolnym przyłgnięciu do Boga“ Polega ona na zjednoczeniu się z Bogiem, które dokonuje się przez miłość. Miłość zaś wymaga, jako swego warunku, ustawicznej i całkowitej ofiary z samego siebie. Idealem doskonałości chrześcijańskiej jest osoba Chrystusa, pomocą zaś Jego nauka i przykład. Do tego ideału winni dążyć wszyscy wierni, a zwłaszcza

żyjący w trzech stanach doskonałości w myśl wskazówek prawa kanonicznego i konstytucji *Provida Mater* z dnia 2 lutego 1947 r., w której jest mowa o instytutach świeckich. Instytuty te otwierają szerokie możliwości doskonalenia się dla osób, które nie mogą prowadzić życia w społecznościach zakonnych.

Ci, którzy dążą do doskonałości osobistej winni „jednoczyć się z Bogiem przez miłość, ofiarować Mu się całkowicie, naśladować Chrystusa, Jego naukę, życie i Krzyż. Jako wybrane i aktywne członki Ciała Mistycznego niech się poświęcą na służbę Chrystusowego Kościoła“

Ojciec św. przypomniał ponadto o obowiązku zachowywania przepisów prawa kanonicznego i konstytucji zakonnych. Papież nawołując do zachowywania ogólnych zasad prawa kanonicznego nie zmierza przez to do pomniejszenia tego co w każdej społeczności jest swoiste. W dalszym ciągu swego przemówienia Papież odpowiedział na dwa zarzuty, że życie w społeczności zakonnej jest powodem powstawania infantylizmu oraz, że takie życie jest przeszkodą na drodze harmonijnego rozwoju osobowości ludzkiej. Nie są to zarzuty słuszne, bo właśnie członkowie społeczności zakonnych powinni wyrobić w sobie postawę życiową, o której mówi św. Paweł, że jest postawą „męża doskonałego“ (Efez 4, 12—13; 1 Kor 13, 11).

W odpowiedzi na drugi zarzut stwierdzić należy, że rzecz ma się wprost przeciwnie. Życie doskonałe daje bardzo wiele możliwości i warunków rozwoju pełnej osobowości, do tego stopnia, że rekompensują one pewne nieodzowne i drugorzędne wyrzeczenia. AAS, 50 (1958) 34—43.

*

W czwartą niedzielę Adwentu ub. r. Ojciec św. wygłosił przemówienie do kardynałów, biskupów i prałatów Kurii Rzymskiej, w którym przedstawił wielkość człowieka w świetle wielkości Boga. Dla doskonałości harmonii człowieka i świata konieczna jest obecność Chrystusa w świecie. Człowiek jako obraz Ducha Św. jest panem świata przez poznanie, chcenie, działanie. W jego panowaniu powinien istnieć ład i harmonia. Współdziałanie w tworzeniu porządku świata jest obowiązkiem każdego chrześcijanina. W pracy tej jest miejsce dla wszystkich ludzi dobrej woli. W końcu Papież omówił problem pokoju jako przejaw ogólnej harmonii świata. Istnieje obowiązek przeciwdziałania wojnie, jako aktowi międzynarodowej niesprawiedliwości i światowej dysharmonii. Wojnie trzeba przeciwdziałać dobrze pojmaną solidarnością między narodami. AAS, 50 (1958) 5—24.

*

Kongregacja Rytów w dniu 13 grudnia 1957 r. ogłosiła dekret normujący sprawę ilości wosku i innych tłuszczów w świecach przeznaczonych na użytek liturgiczny. Do Kongregacji zwrócono się z zapytaniem czy pozostaje w mocy dekret z dnia 14 grudnia 1904 r. stwierdzający, że paschał i dwie świece mszalne powinny być z czystego wosku przynajmniej w większej swej części.

Kongregacja odpowiedziała twierdząco, wyjaśniając, że procentowy skład świec liturgicznych powinny ustalić Konferencje Episkopatu poszczególnych krajów lub, w wyjątkowych warunkach, właściwi ordynariusze. AAS, 50 (1958) 50—1.

Ks. F. Greniuk

Z ŻYCIA KATOLICKIEGO

W grudniu 1956 roku dokonano ekshumacji i kanonicznego rozpoznania zwłok Piusa IX, spoczywających w krypcie u św. Wawrzyńca za murami. Była to wstępna czynność rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego.

*

Od 6 do 12 stycznia 1957 r. odbył się w Sao Paulo VI Tydzień Teologiczny w Brazylii, poświęcony zagadnieniom demonologii.

*

Dnia 4 września 1957 roku otwarto wydział nauk matematycznych i fizycznych na Katolickim Uniwersytecie w Nimwegen.

*

Pod koniec 1957 r. Ojciec św. mianował arcybiskupa z Suiyian w Chinach, Ludwika Morel, wizytatorem apostolskim dla sekty stewenistów. Odszczepieńcy ci sami zwrócili się do papieża z prośbą o wyznaczenie biskupa, który by zajął się nimi i ułatwił im powrót do Kościoła. Schizma stewenistów powstała w Belgii. W 1801 roku nie uznali oni konkordatu Piusa VII z Napoleonem. Nadużywali imienia Korneliusza Stevensa, wikariusza generalnego diecezji Namur, który — choć był przeciwny ciężarom nałożonym na kler, artykułom organicznym i wtrącania się państwa